

Dimitrie Bolintineanu Comemorare la 150 de ani de la trecerea în neființă

Revista „Sud” și Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu, sub egida Compartimentului Cultură din cadrul Primăriei Bolintin Vale, cu sprijinul Consiliului Local și al Primăriei orașului Bolintin Vale organizează în data de 19 august 2022, cu începere de la ora 14.00, manifestarea culturală dedicată comemorării a 150 de ani de la trecerea în neființă a celui mai de seamă fiu al localității, nemuritorul Dimitrie Bolintineanu.

Toți cei ce simt nevoia să-i aducă un omagiu acestui ilustru înaintaș sunt așteptați în ziua respectivă la Bolintinul din Vale.

Programul manifestării:

- Vizită la locul nașterii poetului (Centrul Cultural „Școala Veche”);
- Reculegere la mormântul Poetului și depunere de coroane (Biserica Adormirea Maicii Domnului Bolintin Vale);
- Vernisajul expoziției „Genealogica – bolintinenii lui Bolintineanu”, dedicată familiei celui comemorat (Salonul de evenimente al Bibliotecii Orășenești);
- „Omagiu lui Bolintineanu” – ședință comemorativă în care vor lua cuvântul personalități ale zilelor noastre din domeniile în care s-a făcut remarcant, la timpul său, Dimitrie Bolintineanu; – prezentarea volumului „Dimitrie Bolintineanu – un pelerin romantic valah”, semnat de G. Apostoiu și publicat la Editura Sud, Bolintin Vale (Sala Polivalentă Bolintin Vale);
- „Pentru pomenirea celui adormit” – produse ale gastronomiei locale și momente artistice (Lebăda Neagră Resort).

Alexandru Cazacu, Trecerea fluturelui: Cornelia Maria Savu – Gabriela Negrean

pag. 2

Gabriel Dragnea, Pe raftul de sus al uitărilor: Aurel Gurghianu

pag. 2

Nicolae Dan Fruntelată, artist pe viață în limba română

pag. 3

Titus Vișeu, Un oaspete de neuitat: Jean-Claude Carrière

pag. 4

Nicolae Scurtu, Dimitrie Bolintineanu – Nicolae Dan Fruntelată: afinități electivă

pag. 10

Ioana Ruxandra Fruntelată, „Sărbători și obiceiuri” din Bălăcița

pag. 12

Șerban Codrin, Eduard Țară sau poetul petalelor de cireș dintre Japonia și Europa

pag. 15

Gheorghe Dragomir, Ce se mai întâmplă prin lume?

pag. 16

Tatiana Scurtu, „Ostatic în propria țară”, de Ion Iovcev – o carte scrisă cu sufletul întregii Basarabii

pag. 19

Mona Dobrișan, Cronică teatrală – „Dineu cu proști”

pag. 21

Ion I. Carbarău, Liceul „Gheorghe Lazăr” la comemorarea lui Bolintineanu (1938)

pag. 23

Ștefan Crudu, Mersul târgului

pag. 30

Donuț Caragea

TE CAUT, TE CAUT

în zorii zilei de vară
când visul își strânge năvodul
furându-mi ultima clipă
de fericire nocturnă

când trestia gândului se leagănă
pe marginea lacrimii
când amintirile șușotesc
printre crengile sângelui
ca niște păsări cu glas răgușit
când arcușul invizibil al vântului
mângâie viorile ierbii
compunând simfonia uitării
când umbra vine, din nou, de departe
lungindu-se la picioarele mele
ca o femeie ușoară
despuiată de toate flăcările
adevărata iubiri

în zorii zilei de vară
te caut așa cum clopotul abia făurit
își caută turla în care să cânte
așa cum buzele mării caută sărutul pământului
așa cum zâmbetul nevinovat caută cerul gurii

te caut după perdelele timpului
în cotloanele imaginației mele
îți trimit aceste scrisori
așa cum norul îndrăgostit de adâncul mării
își trimite ploile
așa cum arborele își trimite frunzele
dincolo de rădăcinile sale

te caut, te caut...

PĂSĂRI DE HÂRTIE

este suficientă
o singură bătaie de inimă
una singură, mai puternică
decât toate celelalte
care îți creaseră un sentiment
de obișnuință

o bătaie ca un clopot
trezit din somnul ruginii
o bătaie ca o împușcătură
în mijlocul liniștit al pădurii

este suficientă, așadar
o singură bătaie
pentru a alunga toate amintirile
înghesuite precum graurii
în copacul vieții

permițându-i astfel
unui alt anotimp
să îți intre sub piele
cu toate incertitudinile
și angoasele sale

iar tu, să nu poți face nimic
la vederea timpului
care fuge ca un câine
cu toate secundele între picioare

doar să repopulezi
copacul vieții
cu câteva păsări de hârtie
care ciugulesc cuvintele
din neant

FELINARELE AMINTIRILOR

când se aprind
felinarele amintirilor
sângele meu
e o stradă care surăde

iar inima mea
e o casă cu poarta deschisă
care așteaptă să intre
oricine dorește

așa cum și scoica așteaptă
să intre un fir de nisip
printre valvele sale
pentru a da naștere perlei

chiar și rana de altădată
e acum o fântână
din care poate bea
orice călător însetat

doar umbra mi se zbate
ca o frunză în delir
trăgând cu dinții
de creanga poemului

ULTIMA RUGĂCIUNE A IERBII COSITE

ploaia secundelor
bate neîncetat
la ferestrele inimii

în căușul palmelor mute
curge încă fierbinte
amintirea zilei de ieri

în casa melcului mort
intră, pentru prima oară, lumina
dar pleacă îngrozită
de singurătate

pasărea își întinde aripile
pregătindu-se
de lupta infernală
cu distanțele

iarba cosită își spune
ultima rugăciune:

să înalț cuvântul spre cer
așa cum copilul
înălță un zmeu

ochiul soarelui
are capilarele sparte
și se-nchide

haina neagră a nopții
e plină de scamele
norilor

luna visează
să poarte
măcar o dată
haina albastră
a pământului

un arbore crește
din mine
și îi mângâie spatele
cu o creangă

DRUMUL SPRE ACASĂ

merg
merg pretutindeni
în urmele mele adânci
umbra își seamănă visele
în inima mea se furișează
pe neauzite

șoapte îndepărtate
scame desprinse
din privirile cerului

nu-mi rămâne
decât să cutreier respirația
din fața oglinzii
să merg acasă înfășurat
în mantia singurătății

să îmbrățișez
tăcerile abisale

LINIA ORIZONTULUI

un avion desenează
linia vieții cu fum
pe palma albastră
a cerului

un vapor desenează
linia vieții cu spumă
pe palma albastră
a mării

ambele linii
se împrăștie și dispar
de parcă n-ar fi fost niciodată

rămâne doar linia orizontului
locul unde palmele se ating
cu vârful degetelor
pentru a da viață
unui nou început

iar ca sentiment
un stol de păsări
căutând o palmă verde
de pământ

RUGĂCIUNE CĂTRE SINELE SUPERIOR

născocoște un cer
pentru zburdalnicul zâmbet
deschide cartea
unde răsare un vis
și ajută-l să înflorească
la tâmpile solitudinii
salvează gândul cel bun
din mlaștina răni
oferă-i cărni daruri
mai profunde decât dorința
privește prin ochiul galben al Lunii
până când vei atinge
sufletul Noptii
sfințește lumea cu versuri
despre iubiri nesfârșite
fii cenușa ce se trezește
din propria moarte
adulmecând zborul
unei comete
dăruiește copilăria din tine
odată cu mângâierea
convinge umbra
că are o inimă

CLOPOTUL CU LIMBĂ DE LUT

Dimineață de mai. Soarele încercând
să-mi umple golul lăsat de dispariția
visului.
O durere venită în vizită de câteva zile
îmi cere, înfometată, cuvinte.

Mă conformez și trag ca boul la jug,
răscolindu-mi propria carne, propriul suflet.
Mi-e trupul fără aripi, mi-e umbra mai grea,
mi-s ochii două lacăte ruginite,
mi-e fruntea o mare despărțită de profeticul rid.
Nu contează. Voi scrie. Câțiva oameni vor fi fericiți.
În fond, asta este tot ce contează.

Un glas se rotește deasupra capului meu.
Se năpustește în mine ca o pasăre răpitoare.
Îi ofer creanga sângelui și cuibul inimii.
Îi ofer rana mea, o grădină plină de amintiri înflorite
lângă cascada lacrimilor interioare.
Îi ofer clopotul cu limbă de lut și dorul rătăcind
ca un sfânt prin nesfârșite deșerturi.
Îi ofer fântâna poemului, să-și împlinescă dorințele.
Îi ofer cerul fără stele al gurii, pe care trece
doar cometa înțelepciunii, o dată la o mie de gânduri.

Tot ce-i ofer e-n zadar..
Nu căuta decât ceartă.
Rămân doar cu
printre monumentele tăcerilor mele.
Aștept în grădina amintirilor înflorite
să fiu trădat de propria umbră.

LUNA CELEI MAI SINGURE NOPTI

umbra mi-a băut toate cuvintele
și-n mine noaptea a coborât
mai devreme

a coborât ca o bufniță
repezindu-se la inima
încă vie

pe cerul gurii mele
răsare amintirea chipului tău
luminând câmpiile
sângelui

din vizuina tăcerii
sufletul i-adulmecă
zâmbetul

LASĂ-MĂ SĂ FIU UNUL CU TINE

nu mă mai privi
ca pe-un străin
lasă-mă să răsădesc amintirea
în gropile obrăjilor tăi
să crească mugurii unei speranțe
din seva trecutului încă viu
să ne ținem de mână
și să mergem încet
pe drumul care ne-a visat pașii
mulțumindu-ne
cu colțul nostru de cer
cu soarele care ne caută
prin ferestre
atunci când ne retragem
în brațele obscurității din noi
lasă-mă să-ți redau
viața de altădată
lasă-mă să mă vărs
în marea așteptărilor tale
lasă-mă să fiu
unul cu tine, oglindă
și-n noi să se oglindească
întreaga lume, universul, infinitul
iubirea, Dumnezeu

(din volumul în pregătire
„Căutătorul de amintiri”)